Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

18 päivänä lokakuuta 2012*

Tavaroiden vapaa liikkuvuus — Määrälliset rajoitukset ja vaikutukseltaan vastaavat toimenpiteet — Tulisijojen ja savuhormien sisäpinnoitteet — CE-vaatimustenmukaisuusmerkinnän puuttuminen — Myynnin kieltäminen

Asiassa C-385/10,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Consiglio di Stato (Italia) on esittänyt 27.4.2010 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 30.7.2010, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Elenca Srl

vastaan

Ministero dell'Interno,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: tuomarit M. Ilešič, joka hoitaa viidennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, E. Levits (esittelevä tuomari) ja J.-J. Kasel,

julkisasiamies: Y. Bot,

kirjaaja: A. Impellizzeri,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 28.9.2011 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Elenca Srl, edustajinaan avvocato E. Pasquinelli ja avvocato G. Saltini,

— Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan avvocato dello Stato C. Colelli,

— Tšekin hallitus, asiamiehinään M. Smolek ja T. Müller,

— Unkarin hallitus, asiamiehinään K. Szíjjártó, Z. Tóth ja G. Koós,

— Euroopan komissio, asiamiehinään C. Zadra ja G. Zavvos,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee rakennusalan tuotteita koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 21.12.1988 annetun neuvoston direktiivin 89/106/ETY (EYVL 1989, L 40, s. 12), sellaisena kuin se on muutettuna 29.9.2003 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1882/2003 (EUVL L 284, s. 1; jäljempänä direktiivi 89/106), ja EUT-sopimuksessa olevien tavaroiden vapaata liikkuvuutta koskevien määräysten tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Elenca Srl (jäljempänä Elenca), joka myy puhallettavia putkia tulisijoja ja savuhormeja varten, ja Ministero dell'Interno (Italian sisäministeriö) ja jossa on kyse kansallisesta säännöstöstä, joka koskee näiden putkien markkinoille saattamista Italiassa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin säännöstö

3 Direktiivin 89/106 2 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että 1 artiklassa tarkoitettuja tuotteita, jotka on suunniteltu käytettäviksi rakennuskohteissa, voidaan saattaa markkinoille vain, jos ne sopivat suunniteltuun käyttöönsä eli jos ne ovat ominaisuuksiltaan sellaisia, että rakennuskohde, johon tuotteet liitetään, asennetaan, käytetään tai sijoitetaan, täyttää 3 artiklassa tarkoitetut olennaiset vaatimukset, jos rakennuskohteeseen sovelletaan näitä vaatimuksia sisältäviä määräyksiä ja jos rakennuskohde on suunniteltu ja rakennettu asianmukaisesti.”

4 Direktiivin 4 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on oletettava tuotteiden olevan käyttöön soveltuvia, jos rakennuskohde, kun se on suunniteltu ja rakennettu asianmukaisesti, niitä käytettäessä täyttää 3 artiklassa tarkoitetut olennaiset vaatimukset, jos tuotteissa on CE-merkintä, joka ilmaisee niiden olevan tämän direktiivin säännöskokonaisuuden mukaisia, mukaan lukien V luvussa säädetyt vaatimustenmukaisuuden arviointimenettelyt ja III luvussa säädetty menettely. CE-merkintä ilmaisee:

a) että tuotteet ovat niiden asiaa koskevien kansallisten standardien mukaisia, jotka vastaavat niitä yhdenmukaistettuja standardeja, joiden viitenumerot on julkaistu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä. Jäsenvaltioiden on julkaistava edellä tarkoitettujen kansallisten standardien viitenumerot;

b) että tuotteet ovat III luvussa tarkoitettua menettelyä noudattaen annetun eurooppalaisen teknisen hyväksymisen mukaisia;

tai

c) että ne ovat 3 kohdassa tarkoitettujen kansallisten teknisten eritelmien mukaisia, jos yhdenmukaistettuja eritelmiä ei ole; näistä kansallisista eritelmistä on laadittava luettelo 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.”

5 Saman direktiivin 6 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltiot eivät saa estää tämän direktiivin säännösten mukaisten tuotteiden vapaata liikkuvuutta, saattamista markkinoille tai käyttöä alueellaan.

Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että näiden tuotteiden käyttöä suunniteltuun tarkoitukseensa ei estetä säännöillä tai ehdoilla, joita asettavat julkiset laitokset taikka monopoliasemansa nojalla julkisena yrityksenä tai julkisena laitoksena toimivat yksityiset.

2. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin sallia muiden kuin 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden saattamisen markkinoille alueellaan, jos ne täyttävät perustamissopimuksen mukaiset kansalliset säännökset, kunnes II ja III luvussa tarkoitetuissa eurooppalaisissa teknisissä eritelmissä toisin säädetään. Komissio ja 19 artiklassa mainittu komitea valvovat ja tarkastelevat säännöllisesti eurooppalaisten teknisten eritelmien kehitystä.

– –”

Italian säännöstö

6 Asetuksen (decreto legislativo) nro 152/2006, joka annettiin 4.4.2006, 285 §:n otsikkona on ”Tekniset ominaisuudet”, ja sen 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Yksityiskäyttöön tarkoitettujen lämmityslaitteiden, joiden nimellinen lämmityskapasiteetti ylittää vähimmäiskynnysarvon, on oltava asetuksen V osan liitteessä IX olevassa II osassa määrättyjen teknisten ominaisuuksien mukaisia kulloinkin käytettävän polttoainetyypin mukaan.”

7 Asetuksen liitteessä IX, jonka otsikkona on ”Yksityiskäyttöön tarkoitetut lämmityslaitteet”, olevassa II osassa, jonka otsikkona on ”Tekniset ja rakennustekniset edellytykset”, säädetään seuraavaa:

”2. Tulisijojen ominaisuudet:

– –

2.7 Laitteissa – – on oltava tulisija, joka on valmistettu CE-merkinnällä varustetuista tuotteista. Tulisijojen on erityisesti oltava

— valmistettu palamattomista raaka-aineista;

– –”

8 Italian sisäministeriön palontorjunnan, pelastustoimen ja väestönsuojelun pääosaston ennalta ehkäisevästä toiminnasta ja teknisestä turvallisuudesta vastaavan osaston soveltamisohjeessa nro 4853/2009 (jäljempänä riidanalainen soveltamisohje) todetaan seuraavaa:

”– – Savuhormien muoviset sisäpinnoitejärjestelmät – – kuuluvat direktiivin 89/106/ETY soveltamisalaan. Tällä hetkellä ei ole vielä käytettävissä mitään erityistä yhdenmukaistettua oikeussääntöä. Ainoa muovisiin savuhormeihin sovellettava CEN:n laatima normi on EN 1447/2005 – – jossa poissuljetaan nimenomaisesti menetelmät, joilla pyritään muuttamaan polttotuotteisiin yhteydessä olevien pintojen ominaisuuksia. Tällaisiin järjestelmiin voidaan siis liittää CE-merkintä ainoastaan EOTA:n jonkin jäsenelimen antaman eurooppalaisen teknisen hyväksymisen mukaisesti.

— Kyseisten tuotteiden käyttäminen on kiellettävä yksityiskäyttöön tarkoitetuissa lämmityslaitteissa, joiden nimellinen lämmityskapasiteetti on suurempi kuin 35 kW

— sellaisten laitteiden osalta, joiden nimellinen lämmityskapasiteetti on pienempi kuin 35 kW, soveltamisohjeen laatija katsoo, että näiden tuotteiden mahdollisen käytön on rajoituttava yksinomaan tuotteisiin, joissa on CE-merkintä eurooppalaisen teknisen hyväksymisen perusteella ja jotka on asennettu valmistajan suunnittelemaa tarkoitusta varten.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

9 Elenca maahantuo ja välittää Italian markkinoille Unkarissa valmistettuja puhallettavia kertamuovisia pinnoitteita tulisijoja ja savuhormeja varten. Näillä pinnoitteilla voidaan korjata vanhoja tulisijoja ja savuhormeja ilman muuraustöitä. Elencan käyttämä tekniikka on otettu käyttöön Euroopan useilla eri markkinoilla, erityisesti Italiassa, jotta voitaisiin korvata aiemmin käytetyt perinteiset järjestelmät, joihin kuuluu ulkoisten, lähinnä ruostumattomasta teräksestä tai keramiikasta valmistettujen savuhormien tai rakennusten sisällä olevien jäykkien putkien asentaminen.

10 Elencan mukaan asetukseen nro 152/2006 perustuvalla riidanalaisella soveltamisohjeella rikotaan muun muassa SEUT 34–SEUT 37 artiklaa, koska se, että mahdollisuudelle myydä toisesta Euroopan unionin jäsenvaltiosta (tässä tapauksessa Unkarista) peräisin olevaa tuotetta asetetaan tekninen edellytys – eli CE-merkinnän kiinnittäminen – jota ei ole mahdollista noudattaa, koska vastaavaa tätä koskevaa yhdenmukaistettua standardia ei ole tällä hetkellä olemassa, tosiasiallisesti estää kyseisen tuotteen tuonnin ja myynnin.

11 Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Lazion alueellinen hallintotuomioistuin) jätti tutkimatta Elencan soveltamisohjeen kumoamiseksi nostaman kanteen sillä perusteella, ettei soveltamisohje ollut lainsäädäntötoimi eikä siitä näin voitu nostaa kannetta.

12 Elenca valitti tutkimatta jättämisestä Consiglio di Statoon. Se otti kanteen tutkittavaksi, koska se katsoi, että riidanalaisella soveltamisohjeella vaikutettiin Elencan oikeudelliseen asemaan. Se on samaa mieltä Elencan kanssa myös siitä, että kansallisen lainsäädännön laillisuus suhteessa unionin oikeuteen on kyseenalainen.

13 Tässä tilanteessa Consiglio di Stato on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Sopivatko asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitelleessä tuomioistuimessa riitautettu soveltamisohje ja kansalliset oikeussäännöt, joihin soveltamisohjeessa vedotaan, yhteen yhteisön oikeuden ja edellä mainittujen oikeussääntöjen kanssa; ovatko ne erityisesti ristiriidassa niiden periaatteiden ja sääntöjen kanssa, jotka vahvistetaan rakennusalan tuotteita koskevassa direktiivissä 89/106, jossa ei säädetä millään tavoin pakollisesta CE-merkinnästä ja (sen 6 artiklan 1 ja 2 kohdassa) säädetään jopa, että jäsenvaltiot ’eivät saa estää [direktiivin 89/106] säännösten mukaisten tuotteiden vapaata liikkuvuutta, saattamista markkinoille tai käyttöä alueellaan’, jotta ’näiden tuotteiden käyttöä suunniteltuun tarkoitukseensa ei estetä säännöillä tai ehdoilla, joita asettavat julkiset laitokset taikka monopoliasemansa nojalla julkisena yrityksenä tai julkisena laitoksena toimivat yksityiset’, ja voivat sallia ’muiden kuin [direktiivin 89/106] 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden saattamisen markkinoille alueellaan, jos ne täyttävät [EUT-sopimuksen] mukaiset kansalliset säännökset, kunnes [edellä mainitun direktiivin] II ja III luvussa tarkoitetuissa eurooppalaisissa teknisissä eritelmissä toisin säädetään’?

2) Ovatko asiaa ensimmäisenä oikeusasteena käsitelleessä tuomioistuimessa riitautettu soveltamisohje ja kansalliset oikeussäännöt, joihin soveltamisohjeessa vedotaan, ristiriidassa erityisesti suhteessa SEUT 34–SEUT 37 artiklaan, joissa kielletään tuonnin rajoitukset ja vaikutuksiltaan vastaavat toimenpiteet; ja onko tilanne näin, kun otetaan huomioon, että se, että toisesta yhteisön valtiosta peräisin olevan tuotteen myymiselle asetetaan, kuten tässä tapauksessa, tekninen edellytys eli CE-merkinnän kiinnittäminen – kun merkinnän kiinnittäminen olisi mahdollista ja hyväksyttävää

vain, jos olisi olemassa vastaava yhdenmukaistettu standardi – merkitsee näet sitä, että kyseisen tuotteen tuonti Italian valtion alueelle ja myynti siellä estetään, mikä on EUT-sopimuksen edellä mainituissa määräyksissä vahvistettujen periaatteiden ja unionin oikeuden vastaista, koska niissä taataan vapaus ja kilpailu ja edellytetään periaatteita, joilla voidaan taata syrjimätön ja yhdenvertainen kohtelu sekä avoimuus, oikeasuhteisuus ja yksittäisten yritysten oikeuksien kunnioittaminen?

3) Olisiko kansallisen lainsäätäjän ja kansallisten viranomaisten pitänyt olla toteuttamatta [riidanalaisesta] soveltamisohjeesta ja asetuksesta nro 152/2006 ilmeneviä lainsäädäntötoimia yhteisön oikeudesta johtuvan lainsäädännöllisen kehyksen, joka perustuu siihen, että taataan tehokas kilpailu myös alalla, johon nyt käsiteltävä riita kuuluu, johdosta?

4) Suojellaanko kansallisessa lainsäädännössä – kuten asetuksessa nro 152/2006 (erityisesti 285 § ja liitteessä IX olevan II osan 2.7 ja 3.4 kohta) –, jossa säädetään ja vahvistetaan edellä täsmennetyt rajoitukset, alan monimuotoisuutta ja kilpailua, siten kuin unionin oikeudessa määrätään?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

14 Ensimmäisellä kysymyksellään kansallinen tuomioistuin pyrkii selvittämään, onko direktiiviä 89/106 tulkittava siten, että se on esteenä kansallisille säännöksille, joissa toisesta jäsenvaltiosta peräisin olevien, pääasiassa kyseessä olevien kaltaisten rakennusalan tuotteiden myymisen edellytykseksi asetetaan järjestelmällisesti CE-merkinnän kiinnittäminen tuotteeseen.

15 Tämän suhteen on muistutettava, että direktiivin 89/106 pääasiallisena tavoitteena on poistaa kaupan esteet siten, että luodaan olosuhteet, joissa rakennusalan tuotteita voidaan vapaasti myydä unionissa. Tätä tarkoitusta varten kyseisessä direktiivissä täsmennetään olennaiset vaatimukset, jotka rakennusalan tuotteiden on täytettävä ja jotka pannaan täytäntöön yhdenmukaistetuilla standardeilla ja kansallisilla täytäntöönpanostandardeilla, eurooppalaisilla teknisillä hyväksymisillä ja kansallisilla teknisillä eritelmillä, jotka on tunnustettu unionin tasolla (ks. vastaavasti asia C-227/06, komissio v. Belgia, tuomio 13.3.2008, 31 kohta).

16 On kiistatonta, että puhallettavat putket tulisijoja ja savuhormeja varten ovat direktiivissä 89/206 tarkoitettuja ”rakennusalan tuotteita”.

17 Istunnossa on lisäksi selvinnyt, että näitä tuotteita ei koske direktiivin 89/106 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu yhdenmukaistettu standardi tai eurooppalainen tekninen hyväksyminen eikä kansallinen tekninen eritelmä, joka on tunnustettu unionin tasolla.

18 Direktiivin 89/106 6 artiklan 2 kohdassa säädetään niistä rakennusalan tuotteista, joita direktiivin 4 artiklan 2 kohta ei kata, että jäsenvaltiot voivat sallia näiden tuotteiden saattamisen markkinoille alueellaan, jos ne täyttävät EUT-sopimuksen mukaiset kansalliset säännökset, kunnes eurooppalaisissa teknisissä eritelmissä toisin säädetään (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Belgia, tuomion 33 kohta ja asia C-484/10, Ascafor ja Asidac, tuomio 1.3.2012, 40 kohta).

19 Tästä seuraa, ettei jäsenvaltio voi vaatia järjestelmällisesti CE-merkinnän kiinnittämistä toisesta jäsenvaltiosta peräisin olevaan rakennusalan tuotteeseen, jota direktiivin 89/106 4 artiklan 2 kohta ei kata, edellytyksenä tuotteen myymiselle alueellaan. Jäsenvaltio voi asettaa myymisen edellytykseksi vain sellaisia kansallisia säännöksiä, jotka ovat yhteensopivia EUT-sopimuksesta johtuvien velvoitteiden ja erityisesti SEUT 34 ja SEUT 36 artiklassa ilmaistun tavaroiden vapaan liikkuvuuden periaatteen kanssa (ks. em. asia komissio v. Belgia, tuomion 34 kohta ja em. asia Ascafor ja Asidac, tuomion 50 kohta).

20 Näin ollen ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että direktiiviä 89/106 on tulkittava siten, että se on esteenä kansallisille säännöksille, joissa toisesta jäsenvaltiosta peräisin olevien, pääasiassa kyseessä olevien kaltaisten rakennusalan tuotteiden myymisen edellytykseksi asetetaan järjestelmällisesti CE-merkinnän kiinnittäminen tuotteeseen.

Toinen kysymys

21 Toisella kysymyksellään kansallinen tuomioistuin pyrkii selvittämään, onko SEUT 34–SEUT 37 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansallisille säännöksille, joissa toisesta jäsenvaltiosta peräisin olevien, pääasiassa kyseessä olevien kaltaisten rakennusalan tuotteiden myymisen edellytykseksi asetetaan järjestelmällisesti CE-merkinnän kiinnittäminen tuotteeseen.

Tavaroiden vapaan liikkuvuuden rajoituksen olemassaolo

22 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 34 artiklassa tarkoitettuja määrällisiä rajoituksia vaikutukseltaan vastaavia toimenpiteitä ovat kaikki kauppaa koskevat jäsenvaltioiden säädökset, jotka voivat tosiasiallisesti tai mahdollisesti rajoittaa unionin sisäistä kauppaa suoraan tai välillisesti (ks. mm. asia 8/74, Dassonville, tuomio 11.7.1974, Kok., s. 837, Kok. Ep. II, s. 349, 5 kohta ja asia C-108/09, Ker-Optika, tuomio 2.12.2010, Kok., s. I-12213, 47 kohta). Siten jo se, että maahantuoja saatetaan saada luopumaan saattamasta kyseisiä tavaroita markkinoille tai pitämästä niitä kaupan kyseessä olevassa jäsenvaltiossa, on mainitun maahantuojan kannalta tavaroiden vapaan liikkuvuuden rajoitus (asia C-171/11, Fra.bo, tuomio 12.7.2012, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

23 Samoin vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että SEUT 34 artikla kuvastaa velvollisuutta noudattaa syrjintäkiellon periaatetta ja muissa jäsenvaltioissa laillisesti valmistettavien ja kaupan pidettävien tuotteiden vastavuoroisen tunnustamisen periaatetta sekä velvollisuutta varmistaa unionin tuotteille vapaa pääsy kansallisille markkinoille (ks. asia C-110/05, komissio v. Italia, tuomio 10.2.2009, Kok., s. I-519, 34 kohta ja em. asia Ker-Optika, tuomion 48 kohta).

24 Vaikka käsiteltävässä asiassa kansallisissa säännöksissä säädettyä CE-merkintää koskevaa edellytystä sovelletaankin erotuksetta kotimaisiin ja ulkomaisiin tuotteisiin, sillä kuitenkin kielletään myymästä Italiassa riidanalaisia rakennusalan tuotteita, joita myydään laillisesti muissa jäsenvaltioissa.

25 Tässä tilanteessa CE-merkintää koskevan velvollisuuden on katsottava vastaavan SEUT 34 artiklassa tarkoitetulla tavalla vaikutukseltaan tuonnin määrällisiä rajoituksia, ja sitä on näin pidettävä tavaroiden vapaan liikkuvuuden rajoituksena.

Tavaroiden vapaan liikkuvuuden oikeuttaminen

26 On kiistatonta, että tavaroiden vapaan liikkuvuuden rajoittaminen voidaan oikeuttaa jollain SEUT 36 artiklassa mainitulla yleistä etua koskevalla syyllä tai pakottavalla vaatimuksella. Kummassakin tapauksessa kansallisen toimenpiteen on oltava sellainen, että sillä voidaan taata sillä tavoitellun päämäärän toteuttaminen, eikä sillä saada ylittää sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi (ks. em. asia Ker-Optika, tuomion 57 kohta ja em. asia Ascafor ja Asidac, tuomion 58 kohta).

27 Italian hallitus väittää, että riidanalainen kansallinen säännöstö on perusteltu tavoitteilla, jotka koskevat yleisen järjestyksen suojelua ja ihmisten terveyden ja elämän suojelua, koska sillä pyritään takaamaan, että kyseessä olevien kaltaiset tuotteet täyttävät edellytetyt turvallisuusvaatimukset.

28 Vaikka tämän osalta onkin selvää, että yhdenmukaistettujen oikeussääntöjen puuttuessa jäsenvaltiot voivat päättää haluamastaan ihmisten terveyden ja elämän suojelun tasosta sekä tarpeesta valvoa kyseessä olevia tuotteita niitä käytettäessä (ks. vastaavasti asia C-293/94, Brandsma, tuomio 27.6.1996, Kok., s. I-3159, 11 kohta ja asia C-432/03, komissio v. Portugali, tuomio 10.11.2005, Kok., s. I-9665, 44 kohta), on kuitenkin todettava, että säännöstö, jolla kielletään automaattisesti ja ehdottomasti myymästä valtion alueella tuotteita, joita myydään laillisesti muussa jäsenvaltiossa, koska näissä tuotteissa ei ole CE-merkintää, ei ole unionin oikeudessa edellytetyllä tavalla oikeasuhteista.

29 Kuten erityisesti Unkarin hallitus ja komissio ovat korostaneet, tällä ehdottomalla CE-merkintää koskevalla vaatimuksella – jolla estetään etukäteen vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltaminen tuotteisiin, joiden suhteen unionin lainsäätäjä ei ole toteuttanut täysimääräistä yhdenmukaistamista tai laatinut eurooppalaista teknistä hyväksyntää, kieltämällä se, että riidanalaisia tuotteita koskevien turvallisuusvaatimusten täyttymistä valvottaisiin alkuperäjäsenvaltiossa toteutettavilla hyväksymis- tai sertifiointimenetelmillä – ylitetään se, mikä on tarpeen turvallisuutta koskevan tavoitteen saavuttamiseksi.

30 Edellä esitetyn perusteella toiseen kysymykseen on vastattava, että SEUT 34–SEUT 37 artiklaa on tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansallisille säännöksille, joissa toisesta jäsenvaltiosta peräisin olevien, pääasiassa kyseessä olevan kaltaisten rakennusalan tuotteiden myymisen edellytykseksi asetetaan järjestelmällisesti CE-merkinnän kiinnittäminen tuotteeseen.

Kolmas ja neljäs kysymys

31 Kolmannesta ja neljännestä kysymyksestä on heti alkuun todettava, että unionin kilpailuoikeuden määräyksiä, joita ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyytää tulkitsemaan, ei voida selvästikään soveltaa pääasian kaltaisessa asiayhteydessä.

32 Näin ollen kansallisen tuomioistuimen esittämä kolmas ja neljäs kysymys on jätettävä tutkimatta (ks. vastaavasti asia C-393/08, Sbarigia, tuomio 1.7.2010, Kok., s. I-6337, 29 ja 38 kohta).

Oikeudenkäyntikulut

33 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Rakennusalan tuotteita koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 21.12.1988 annettua neuvoston direktiiviä 89/106/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 29.9.2003 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1882/2003, on tulkittava siten, että se on esteenä kansallisille säännöksille, joissa toisesta jäsenvaltiosta peräisin olevien, pääasiassa kyseessä olevien kaltaisten rakennusalan tuotteiden myymisen edellytykseksi asetetaan järjestelmällisesti CE-merkinnän kiinnittäminen tuotteeseen.

2) SEUT 34–SEUT 37 artiklaa on tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansallisille säännöksille, joissa toisesta jäsenvaltiosta peräisin olevien, pääasiassa kyseessä olevien kaltaisten rakennusalan tuotteiden myymisen edellytykseksi asetetaan järjestelmällisesti CE-merkinnän kiinnittäminen tuotteeseen.

Allekirjoitukset